

Arrest

nr. 120 655 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. JONCKERS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger geboren en getogen in Shiraz. U bent afkomstig uit een religieuze familie en u werd gedwongen om te trouwen met H. Y. (...), een cameraman en fotograaf. Het huwelijk vond plaats op 11/05/1376 (Perzische kalender, komt overeen met 2 augustus 1997 volgens onze kalender). Jullie hebben samen één dochter, A. Y. (...). Ongeveer vier jaar geleden begon uw echtgenoot te werken voor Ettela'at (de geheime dienst). Hij patrouilleerde op straat in burgerkledij. Hij dronk alcohol en rookte opium en dwong u om te drinken en drugs te gebruiken. Hij mishandelde u en verplichtte u ook om seksuele betrekkingen te hebben met zijn baas en twee van zijn collega's. Hij dreigde ermee om u te beschuldigen van overspel indien u klacht zou indienen en hij toonde u een filmpje op zijn GSM waarop u te zien was terwijl u seksuele betrekkingen had met één van

zijn collega's. Een buurvrouw die opmerkte dat het niet goed ging met u sprak u aan en jullie raakten bevriend. Zij was lid van de vrouwenrechtenorganisatie 'Vrijheid voor vrouwen en één miljoen handtekeningen'. Ongeveer tien maanden voor uw aankomst in België hielp u hen met het uitdelen van pamfletten. In het totaal deelde u vijf keer pamfletten uit. U had u geen andere activiteiten in Iran. In de elfde maand van 1390 (januari/februari 2012) vond uw echtgenoot een pamflet in uw tas. Hij werd kwaad en zette u en uw dochter op straat. U ging bij uw moeder logeren. De volgende dag werd uw man opgesloten in de gevangenis omdat hij een twintigjarige vrouw had verkracht. U bleef bij uw ouders wonen en keerde niet meer terug naar uw appartement. Twee of drie maanden voor uw vertrek uit Iran vertelde een vriend van de familie aan uw moeder dat uw echtgenoot zou vrijkomen en dat hij gedreigd had om wraak te nemen op u. Daarop besloot u Iran te verlaten. U kreeg hierbij hulp van de leden van de feministische organisatie. U had zelf een paspoort maar stapte naar de rechtbank om voor uw minderjarige dochter een paspoort te verkrijgen zonder instemming van uw echtgenoot. U vertelde daar dat uw man in de gevangenis zat en dat u op bedevaart wilde gaan. U zei dat u uw dochter niet alleen durfde achter te laten en zo verkreeg u een paspoort voor haar. Op 1/6/1391 (22 augustus 2012) namen jullie het vliegtuig naar Istanboel met jullie eigen paspoorten. Achteraf werden jullie paspoorten door de smokkelaar afgenomen. Op 13 september 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van uw nationale kaart, een kopie van twee bladzijden uit de shenasnameh van uw dochter, drie identieke convocaties afgeleverd op de adressen van uw moeder en uw zus M. (...) op 8/6/1391 (29 augustus 2012) en 10/6/1391 (31 augustus 2012) en twee originele identieke aktes van inbeschuldigingstelling dd. 15/07/1391 (5 september 2012) afgeleverd bij uw moeder en uw zus.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw beperkte kennis over vrouwenrechtenactivisten in Iran en over de partij 'Vrijheid voor vrouwen en één miljoen handtekeningen' waarvan u beweerde lid te zijn. Zo wist u niet wanneer deze partij werd opgericht en kende u de naam niet van de oprichter. U kon hierover enkel zeggen dat u denkt dat haar voornaam M. (...) is. U stelde dat de partij nog afdelingen heeft in Isfahan en andere Iraanse steden. U kon hier verder echter niets over vertellen (CGVS, p. 7). Gevraagd of bovenvermelde partij iets te maken heeft met de 'Campagne voor één miljoen handtekeningen' moest u het antwoord schuldig blijven. Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u hier nog nooit van had gehoord (CGVS, p.5 en 6). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de campagne werd opgestart door vrouwenrechtenactivisten in Iran naar aanleiding van een vreedzame demonstratie op 12 juni 2006 op het Haft-e Tir plein in Teheran. De campagne verwierf internationale bekendheid en verschillende vrouwenrechtenactivisten werden in het kader hiervan opgepakt. De petitie is trouwens nog steeds terug te vinden op het internet. Over de rouwende moeders die na de presidentsverkiezingen van 2009 op straat kwamen wist u evenmin iets te vertellen (CGVS, p. 9). Daarenboven kon u geen enkele Iraanse vrouwenrechtenactiviste bij naam noemen en dit terwijl u in België beheerder zou geworden zijn van een facebookpagina voor vrouwenrechten genaamd 'Roospi' (prostituee). U kon echter niet zeggen of het een fanpagina of een facebookgroep betreft en ondanks verschillende pogingen slaagde u er tijdens het gehoor niet in om in te loggen als beheerder (CGVS, p. 8, 19 en 20). Bevreemdend is ook dat u vanop uw eigen facebookpagina op naam van 'A. (...) ZR' geen link gelegd heeft met 'Roospi'. U beweerde aanvankelijk dat u op het publiek gedeelte van 'Roospi' vermeld staat als beheerder met uw facebook naam om dan toe te geven dat dit niet het geval is (CGVS, p.3, 19 en 20). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw politieke activiteiten in Iran (uitdelen pamfletten en lidmaatschap vrouwenrechtenorganisatie) en uw interesse in feminisme en vrouwenrechten (CGVS, p. 5 en 8).

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot (hij mishandelde u, hij dwong u om seksuele betrekkingen te hebben met collega's en diende verschillende klachten in tegen u) dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt van uw burgerlijke staat. U verklaarde niet te beschikken over een bewijs dat u nog getrouwd bent. Nochtans startte u reeds twee of drie maanden voor uw effectief vertrek met de organisatie van uw reis naar België en zat uw echtgenoot in die periode in de gevangenis (CGVS, p. 9 en 17). U verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot u daags voor hij opgepakt werd had buitengezet en dat u de sleutel niet had van jullie appartement. Dat u op geen enkele manier (bijvoorbeeld met hulp van de conciërge, melding van verlies sleutel en uitleg situatie man bij wijkagent,...) uw eigen appartement kon betreden om persoonlijke spullen en documenten te halen terwijl uw echtgenoot een gevangenisstraf van zes maanden uitzat is allerm minst aannemelijk (CGVS, p. 16 en 17). Aan uw bewering dat uw man al uw documenten ergens buiten jullie woning bewaarde kan evenmin enig geloof worden gehecht (CGVS, p. 16 en 17). Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat huwelijken in Iran geregistreerd worden door een notaris en dat daarbij ook een huwelijkscertificaat wordt opgesteld. Van dit certificaat kan nadien

steeds nog een duplicaat bekomen worden. Het bureau Eiarech Ommor Asnad (Bureau of Affairs concerning documents), van het Ministerie van Justitie stelt notarissen aan om huwelijken te registreren en behoudt het overzicht van de huwelijken die in het publiek notariaat worden voltrokken. Bij dit bureau kan ook een kopie van het huwelijkscertificaat worden bekomen indien men het nummer en de naam van de notaris opgeeft. In geval van verlies van een shenasnameh kan trouwens ook een duplicaat worden verkregen. U heeft echter nooit een poging gedaan om deze documenten te bekomen. U verklaarde dat u nooit gedacht had dat u naar het buitenland zou komen, dat u niet kon vermoeden dat er nooit naar dergelijk document zou gevraagd worden en dat uw ouders te oud zijn om dat nu in Iran aan te vragen, hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden (CGVS, p. 9). Bovendien verklaarde u dat u via facebook contact hebt met personen in Iran, dit zouden echter allemaal mensen zijn die u niet persoonlijk kent. U hebt echter nog een zus in Teheran die net als u een facebookaccount heeft. U ontkende niet dat u haar zou kunnen contacteren maar stelde dat u zich niet wil bemoeien met haar leven (CGVS, p.14). Dergelijke houding kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de beroepsactiviteiten en de maatschappelijke status van uw echtgenoot. U beweerde dat hij op straat patrouilleerde en controles verrichtte. U denkt dat hij voor de organisatie Amaken werkte welke volgens u een onderdeel is van de geheime dienst (CGVS, p 4 en 5). Toen u meer uitleg werd gevraagd over de activiteiten van Amaken antwoordde u dat Amaken de naam is van de basis waar de leden van de geheime dienst samenkomen (CGVS, p. 4). Deze uitleg houdt echter helemaal geen steek. In werkelijkheid is Amaken of de 'General Directorate for Supervising Public Premises' een orgaan van de politie dat bevoegd is voor de regulering van handelszaken en zich bezighoudt met controles op goed gedrag en zeden (islamitische kledij, muziek,...). Hoewel de geheime dienst in het verleden gebruik gemaakt zou hebben van hun lokalen om dissidenten te verhoren valt Amaken wel degelijk onder de bevoegdheid van de reguliere politiediensten (Nirouye Entezami). Verder verklaarde u dat uw echtgenoot werd opgepakt en veroordeeld voor verkrachting van een twintig jarige vrouw. Hij zou dankzij zijn invloedrijke positie een lichtere gevangenisstraf, met name slechts zes maanden, hebben gekregen (CGVS, p. 17). Deze bewering is uiterst vreemd en kan niet zonder meer worden weerhouden. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat het niet ongevoel is dat de dader in een verkrachtingszaak gewoon niet veroordeeld en gestraft wordt. Verkrachting valt immers onder artikel 63 van de Iraanse strafwet dat handelt over overspel. Slachtoffers dienen zelden klacht in omdat ze dan het risico lopen zelf beschuldigd te worden van overspel of immoreel gedrag. Het gebeurt immers vaak dat rechters oordelen dat het slachtoffer door haar kledij en haar gedrag zelf de aanzet heeft gegeven tot seksuele handelingen. In dit verband dient voorts gewezen te worden op een element met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten dat de geloofwaardigheid van uw familiale situatie verder ondermijnt. Zo verklaarde u dat u zelf beschikte over een internationaal paspoort. U moest echter ook uw minderjarige dochter meenemen die niet over een paspoort beschikte. U zou in Iran via de rechtbank een paspoort voor uw minderjarige dochter en een toelating om het land te verlaten voor haar hebben bekomen (DVZ Verklaring p. 6, vraag 26 en CGVS, p. 14). Ook deze uitleg stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Hieruit blijkt weliswaar dat een getrouwde vrouw die van haar man geen toestemming krijgt om het land te verlaten zich inderdaad kan wenden tot de rechtbank. Kinderen tot 18 jaar hebben echter steeds- ook wanneer de moeder beschikt over het hoederecht- de toestemming van de vader nodig om het land te verlaten. Tot slot wist u niet of er ondertussen een vonnis tegen u werd uitgesproken door een rechtbank in Iran. U denkt dat u bij verstek bent veroordeeld maar u heeft hier niet naar geïnformeerd. U zou immers sinds het laatste Iraanse Nieuwjaar (21 maart 2013) geen contact meer hebben opgenomen met uw familie in Iran (CGVS, p. 2, 13 en 19). Van iemand die een gerechtelijke procedure vreest en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat zij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat zij denkt dat hij gestenigd worden door haar autoriteiten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen deze weigeringsbeslissing niet ombuigen. Uw identiteitsgegevens en deze van uw dochter staan hier immers niet ter discussie. Wat betreft de drie door u neergelegde convocaties en de twee exemplaren van een akte van inbeschuldigingstelling dient te worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien bleek u weinig op de hoogte te zijn van de inhoud en de aard van bovenvermelde

documenten. Toen de aktes van inbeschuldigingstelling aan u getoond werden kon u niet met zekerheid zeggen welk soort documenten het betrof. U meende dat het misschien vonnissen waren maar u kon dit niet bevestigen (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd waar u zich volgens de convocaties precies had moeten aanmelden antwoordde u op de rechtbank. U kon echter niet zeggen waar en bij welke rechtbank (CGVS, p. 10). U stelde dat u de documenten niet in detail had bekeken en dat u er weinig van kent (CGVS, p. 10 en 12). Dergelijke verklaring wijst op een desinteresse in toch wel essentiële documenten voor uw vervolgingsverhaal en de motieven op basis waarvan u asiel aanvraagt in België. Bevreemdend is ook dat op geen enkel van de door u neergelegde documenten uw officieel domicilieadres wordt vermeld maar wel de adressen van uw moeder en uw zus in Teheran. U logeerde trouwens slechts één nacht in Teheran bij uw zus (CGVS, p. 11). Dat de autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en in een akte van inbeschuldigingstellingen expliciet zouden opnemen dat u naar uw zus in Teheran bent gevlucht lijkt dan ook buitensporig. Vooral gezien er in de beschikbare informatie wordt aangegeven dat een convocatie wordt afgeleverd op het adres van de persoon of op het adres van diens werk. Indien er geen adres is kan de oproeping gepubliceerd worden in de krant. Als de betrokkene afwezig blijkt mag een familielid of een buur de convocatie in ontvangst nemen. Van het feit dat er ook opgeroepen zou worden op adressen van familieleden wordt in de informatie nergens melding gemaakt. Tot slot dient in dit verband toegevoegd te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangehaald van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde middel wordt vervolgens de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde en laatste middel brengt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij houdt vol dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en zij meent dat dit statuut haar ten onrechte niet werd toegekend door verwerende partij. Verzoekende partij wijst erop dat er niet enkel de mogelijke problemen na klachten door haar echtgenoot zijn maar dat er ook de activiteit is voor de vrouwenrechtenorganisatie “*dewelke veelvuldig tot arrestaties en mishandelingen of erger leiden*”. Verzoekende partij stelt dat de convocaties en de akte van inbeschuldigingstelling voor zich spreken en zij wenst tevens aan te kaarten dat zij voor haar problemen uiteraard ook geen bescherming kan verkrijgen van haar autoriteiten. Verzoekende partij haalt aan dat in het dossier geen objectieve elementen voorhanden zijn die “*twijfel aan de correctheid van het verhaal (...) zouden rechtvaardigen*” en zij legt verder in haar verzoekschrift uit waarom haar in elk geval het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij verwijst in dit verband nog naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar een tweetal arresten van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer hoofdzakelijk neerkomt op het zich louter niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de beweerdde asielproblematiek en de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging, hetgeen uiteraard niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoekende partij nog stelt dat er geen elementen in haar dossier voorhanden zijn die ertoe leiden dat er kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid van haar verklaringen, wijst de Raad erop dat dergelijke stelling volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, herhaalt de Raad dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Aangezien dit *in casu* duidelijk niet het geval is, kan het voordeel van de twijfel niet aan verzoekende partij worden toegekend.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden politieke activiteiten in Iran en haar interesse in feminisme en vrouwenrechten omdat zij dienaangaande over een zeer beperkte kennis bleek te beschikken, legt verzoekende partij uit dat zij geen uitgebreide politieke achtergrond heeft, dat zij via een vriendin/buurvrouw sympathie kreeg voor de beweging en dat zij daarom op vraag een vijftal keer pamfletten heeft uitgedeeld, dat haar politieke activiteiten daartoe beperkt bleven en dat zij verder niet deelnam aan discussies. Zij benadrukt tevens dat zij nooit werd ingelicht over de achtergrond van de beweging, hetgeen voor haar beperkte opleiding en betrokkenheid ook niet hoefde. Verzoekende partij benadrukt verder nog dat het feit dat zij bepaalde zaken niet weet, niet bewijst dat zij niet de waarheid spreekt. Verzoekende partij stelt tenslotte dat zij zich vanuit België nog tracht in te spannen, via Facebook.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat het zeer bevreemdend overkomt dat verzoekende partij tot vijf keer toe pamfletten is gaan uitdelen voor een vrouwenrechtenorganisatie over dewelke zij echter slechts zeer weinig informatie kon geven – zo bleek verzoekende partij niet eens te kunnen zeggen wat de campagne van één miljoen handtekeningen is – terwijl zij en haar dochter omwille van deze activiteiten dan wel uit haar huis zouden zijn gezet door haar echtgenoot, die bovendien werkzaam zou zijn bij het Ettela'at (een bewering waar overigens ook al geen geloof aan kan worden gehecht, zie infra) en door wie zij dan nog op geregelde basis werd mishandeld/onder druk gezet, waardoor kan worden aangenomen dat verzoekende partij toch wel extra op haar hoede zou zijn geweest. Dat verzoekende partij van thuis uit geen bepaalde politieke achtergrond heeft meegekregen, dat zij slechts beperkte activiteiten heeft verricht voor deze beweging en dit gedurende een beperkte duur en dat zij niet door de beweging werd ingelicht, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoekende partij dergelijke risico's zou hebben genomen zonder zich terdege te informeren over deze beweging. Tevens acht de Raad het bijzonder opvallend dat verzoekende partij, die in haar verzoekschrift aanstipt dat zij, gelet op haar beperkte opleiding en betrokkenheid bij deze beweging, niet de behoefte had om zich te informeren over de achtergrond van deze beweging, dan wel heeft aangegeven dat zij zich vanuit België nog steeds zou inzetten voor de vrouwenrechten in Iran door beheerder te zijn van een facebookpagina voor vrouwenrechten. In de bestreden beslissing wordt dan ook nog eens op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan deze bewering geen enkel geloof kan worden gehecht, een conclusie die door de Raad wordt gehandhaafd, aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete argumenten aanbrengt waarmee zij afbreuk kan doen aan de motivering in kwestie. Verzoekende partij maakt derhalve ook niet aannemelijk dat zij in België activiteiten verricht waarmee zij zich wenst in te zetten voor de vrouwenrechten in Iran. De Raad besluit

dat uit de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden en onaannemelijkheden wel degelijk kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden politieke activiteiten/interesse in feminisme en vrouwenrechten.

2.2.5.1. Verzoekende partij geeft aan dat zij er inderdaad niet in geslaagd is om stukken voor te leggen waarmee zij haar huidige burgerlijke staat kan bewijzen. Hieruit kan volgens haar echter niet worden afgeleid dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn. Immers heeft zij haar burgerlijke staat kunnen aantonen door hierover gedetailleerde verklaringen te kunnen geven, zoals bijvoorbeeld de trouwdatum. Het feit dat zij gehuwd is blijkt tevens uit de documenten die zij heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat haar dochter de naam van haar echtgenoot draagt. Dit is enkel mogelijk indien de vader van haar dochter met haar gehuwd is. De gegevens van haar dochter vormen derhalve een bewijs van haar burgerlijke staat, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het feit dat de dochter van verzoekende partij de naam van haar zogenaamde echtgenoot draagt, niet als bewijs kan worden aanvaard voor haar bewering dat zij op heden nog steeds gehuwd is met H. Y.. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot haar uitleg dat zij gedetailleerde verklaringen heeft kunnen geven over haar huwelijk, zoals bijvoorbeeld haar trouwdatum. De Raad tilt er zwaar aan dat, hoewel uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het voor verzoekende partij mogelijk is om (via bijvoorbeeld een familielid) een duplicaat van haar huwelijkscertificaat te bekomen, zij kennelijk geen moeite aan de dag heeft gelegd om dergelijk cruciaal document te bekomen en dat zij hier bovendien geen geldige verklaring voor kan geven. De Raad herinnert verzoekende partij eraan dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om een essentieel document gaat die de kern van haar asielrelaas betreft, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om haar huidige burgerlijke staat te bewijzen, of dat verzoekende partij op zijn minst een afdoende verklaring kan verschaffen waarom dit *in casu* voor haar onmogelijk zou zijn. Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen uitleg in haar verzoekschrift. De door verwerende partij gedane vaststelling dat dergelijke (nalatige) houding niet in overeenstemming te brengen valt met een voorgehouden vrees voor vervolging, blijft dan ook staande.

2.2.6.1. Aangaande de opmerking dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde beroepsactiviteiten en de maatschappelijke status van de beweerde echtgenoot van verzoekende partij, stelt verzoekende partij dat zij over Amaken en de activiteiten van haar man heeft verteld wat zij weet. Het feit dat bepaalde zaken die zij hierover heeft verteld mogelijk beperkt of onjuist zijn, betekent niet dat zij liegt. Verzoekende partij legt uit dat zij simpelweg niet op de hoogte is van de "*juiste structuren*", hetgeen wordt verklaard door haar beperkte opleiding, afwezigheid van achtergrond en interesse in dergelijke zaken en het feit dat het ook niet past om hierover vragen te stellen aan haar echtgenoot.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat Amaken, de organisatie voor wie haar "echtgenoot" zou hebben gewerkt, de naam is van de basis waar de leden van de geheime dienst samenkomen. Deze uitleg houdt volgens verwerende partij geen steek, nu uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat Amaken een orgaan is van de reguliere politiediensten. De Raad is van oordeel dat, hoewel het bevreemdend overkomt dat verzoekende partij een flagrant foutief antwoord geeft op de vraag om het begrip "Amaken" toe te lichten, het op zich aannemelijk kan worden geacht dat verzoekende partij omwille van verschillende redenen niet correct op de hoogte zou zijn van de verschillende organen/structuren binnen de Iraanse ordediensten. Er dient echter op gewezen te worden dat voormelde vaststelling geen losstaand motief betreft en dat men dergelijke bevinding dient te kaderen binnen het geheel van de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, onaannemelijkheden, incoherenties (tussen de verklaringen van verzoekende partij en de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt) en het gebrek aan bewijs omtrent haar burgerlijke staat.

2.2.7.1. Verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot een tijdje in de gevangenis heeft verbleven wegens verkrachting en zij vermoedt dat hij slechts een lichte straf heeft gekregen omwille van zijn positie en zijn werk. Verzoekende partij kan zich niet vinden in de motivering van verwerende partij dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn omdat in Iran veelvuldig vrijspraken worden verleend bij verkrachtingen (omdat de vrouw vaak als aanstoker wordt beschouwd). Zij benadrukt dat verkrachting

wel degelijk een strafbaar misdrijf is in Iran. Dat bepaalde verkrachtingszaken dan toch niet leiden tot een veroordeling betekent volgens verzoekende partij dan ook uiteraard niet dat haar verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Elk dossier heeft immers zijn eigen inhoud. Verzoekende partij wenst er verder nog op te hameren dat de motivering van verwerende partij geen motivering uitmaakt, dat zij gewoon haar verhaal in twijfel trekt *“omwille van de twijfel op zich zonder enige grond”* en dat de bewering dat in Iran elke verkrachtingszaak onbestraft zou blijven regelrechte onzin is.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing niet simpelweg stelt dat in Iran elke verkrachtingszaak onbestraft blijft, zodat kan worden besloten dat de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn. Verwerende partij motiveert dat de verklaring dat de echtgenoot van verzoekende partij omwille van zijn positie een lichtere gevangenisstraf zou hebben gekregen, uiterst vreemd is omdat uit de landeninformatie waarover zij beschikt blijkt dat het in Iran niet ongewoon is dat de dader in een verkrachtingszaak niet veroordeeld en gestraft wordt. De Raad stelt vast dat deze opmerking steun vindt in de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarin onder meer gesteld wordt dat verkrachting volgens de Iraanse strafwet wordt beschouwd als overspel en het aan het slachtoffer toekomt aan te tonen dat die het overspel onder dwang heeft begaan, hetgeen zeer moeilijk te bewijzen is omdat rechters bij hun beoordeling vaak kijken naar de kledij en het gedrag van vrouwen, eerder dan naar agressie van de dader (administratief dossier, stuk 18, deel 12, p. 294-295). De Raad is dan ook van oordeel dat op basis van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt kan worden besloten dat de verklaringen van verzoekende partij over de gevangenisstraf van haar beweerde echtgenoot, die een invloedrijke positie beklede, op zijn minst opvallend zijn. De Raad wenst er in dit verband wederom op te wijzen dat de motieven van de bestreden beslissing niet als losstaande overwegingen doch als een geheel dienen te worden beschouwd. Zoals eerder werd besproken, slaagt verzoekende partij er in de eerste plaats al niet in om haar huidige huwelijkse staat met H. Y. te bewijzen en kan er geen geloof worden gehecht aan de door haar beweerde politieke activiteiten in Iran en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden met haar echtgenoot en uiteindelijk de Iraanse autoriteiten. Verder in de bestreden beslissing wordt tevens aangehaald dat verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar reis naar België die niet stroken met de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

2.2.8.1. Verzoekende partij houdt vol dat zij erin geslaagd is om met haar dochter de grens over te steken. De stelling van verwerende partij dat dit onmogelijk zou zijn omdat voor minderjarige kinderen steeds nog de toestemming van de vader vereist is, is volgens verzoekende partij onjuist. Immers, het feit dat haar dochter heden in België verblijft, bewijst op zich reeds dat het standpunt van verwerende partij onjuist is. Verzoekende partij haalt verder aan dat de toelating en het paspoort wel degelijk werd verkregen en dat de reden daarvoor is dat de situatie *in casu* zo specifiek was, aangezien haar man in de gevangenis verbleef wegens zedenfeiten.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat het verweer hoofdzakelijk neerkomt op het tegenspreken van de objectieve informatie die verwerende partij heeft geconsulteerd en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt en waaruit duidelijk blijkt dat kinderen tot 18 jaar steeds de toestemming van de vader nodig hebben om het land te verlaten. Verzoekende partij oppert dat in haar geval een uitzondering werd gemaakt omdat haar *“echtgenoot”* wegens zedenfeiten in de gevangenis zat, doch zij brengt geen objectieve informatie bij waaruit blijkt dat de door verwerende partij gebruikte informatie onjuist of onvolledig zou zijn. De opmerking dat het feit dat haar dochter zich in België bevindt, bewijst dat de stelling van verwerende partij onjuist is, kan uiteraard niet als een valabel argument worden beschouwd waarmee zij het motief in kwestie alsnog kan weerleggen.

2.2.9.1. Verzoekende partij erkent dat zij inderdaad niet weet wat de huidige stand van haar dossier is. Dit is echter niet uit desinteresse, maar uit angst en vanwege het feit dat zij de laatste jaren heeft geprobeerd om met haar dochter haar leven weer op de rails te krijgen. Een en ander maakt haar relaas geenszins ongeloofwaardig, aldus verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. De vaststelling dat zij niet eens geprobeerd heeft om te weten te komen of zij in Iran nu al dan niet bij verstek werd veroordeeld en of er nog nieuwe gerechtelijke documenten voor haar zijn aangekomen (*“Ik heb niet geïnformeerd en geen contact gehad*

en ze zeggen ook niets.”, administratief dossier, stuk 4, p. 19) doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.10.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij tal van stukken heeft neergelegd, ook originele, en zij vindt dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat deze haar relaas niet staven omwille van de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen.

Ten eerste geeft verzoekende partij toe dat zij de volledige inhoud van de stukken inderdaad niet vanbuiten kende. Dit is echter niet abnormaal, gelet op het feit dat zij haar school niet afmaakte en zij uit een religieuze familie komt. Verzoekende partij is dan ook totaal niet vertrouwd met dergelijke documenten en zij is nog nooit eerder met dergelijke zaken in aanraking gekomen. Verzoekende partij stelt verder dat het feit dat zij deze documenten niet in detail bestudeerde, niet wil zeggen dat deze stukken niet echt zijn, dat zij haar ganse verhaal op gedetailleerde wijze heeft verteld en dat de door haar neergelegde stukken deze verklaringen ondersteunen en dat zij in tussentijd vooral bezig is geweest om haar eigen leven en dat van haar dochter weer op bouwen. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat het niet zo is dat zij niets over deze stukken wist.

Waar verwerende partij opmerkt dat het bevreemdend is dat op geen enkel van de documenten haar officieel domicilieadres wordt vermeld maar wel de adressen van haar moeder en haar zus in Teheran, hetgeen niet overeenkomt met de gang van zaken die in de objectieve landeninformatie wordt beschreven, merkt verzoekende partij op dat het niet bekend is of deze documenten (tevens) aan haar eigen huis werden afgeleverd, zij woonde er immers al lang niet meer. Het was bovendien door velen geweten dat zij bij haar moeder en kort bij haar zus verbleef. Verzoekende partij oppert verder nog dat het wel degelijk normaal is in Iran dat convocaties worden betekend aan het werkelijke verblijfsadres.

Verzoekende partij voert verder aan dat de redenering die verwerende partij hanteert, met name het zonder enig bewijs suggereren dat de door haar neergelegde stukken mogelijk vals zijn, als gevolg heeft dat de bewijslast die op haar rust onredelijk wordt gemaakt. Indien men over de stukken die zij bijbrengt gewoon zonder enige verdere toelichting suggereert dat deze vals zijn, dan kan men elke asielaanvraag wel afwijzen en wordt het voor de kandidaat-vluchteling letterlijk onmogelijk om zijn verhaal nog te bewijzen, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij merkt nog op dat het hanteren van valse stukken een misdrijf is en dat, tot het bewijs van het tegendeel, het strafrechtelijk vermoeden van onschuld ten voordele van haar dient te gelden. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift ook nog dat verwerende partij wel degelijk letterlijk erkent dat het om originele stukken gaat.

2.2.10.2. De Raad is niet overtuigd door bovenstaand verweer. Vooreerst wijst hij erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het is derhalve niet zo dat verzoekende partij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die de door haar neergelegde stukken ondersteunen (zie ook *supra*). Dat het, gelet op haar achtergrond en ervaring, niet abnormaal is dat verzoekende partij de inhoud van deze documenten niet vanbuiten kent, en dat zij overigens vooral bezig was met het heropbouwen van haar leven, betreffen verklaringen die niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor haar gebrek aan kennis over de inhoud van de gerechtelijke documenten die zij heeft voorgelegd. Verzoekende partij heeft immers het volgende verklaard tijdens haar gehoor: *“Ik heb ze een beetje gelezen maar kon het niet aan heb ze gewoon aan de kant gezet ik ga nooit nog naar Iran gaan het was niet belangrijk voor mij”* (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Uit deze verklaringen kan wel degelijk worden afgeleid dat het gebrek aan kennis te wijten is aan een gebrek aan interesse voor wat er in deze – nochtans voor haar asielrelaas belangrijke – documenten staat. Dergelijke vaststelling is wel degelijk nefast voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas/de bewijswaarde van deze documenten.

Aangaande het door verzoekende partij aangebrachte verweer teneinde aannemelijk te maken dat haar officieel domicilieadres op geen van de documenten wordt vermeld maar wel de adressen van haar moeder en haar zus, merkt de Raad op dat het argument dat het niet bekend is of deze documenten (tevens) aan haar eigen huis werden afgeleverd, aangezien zij er al lang niet meer woonde, niet opgaat. Immers, het feit dat deze gerechtelijke documenten (tevens) werden verstuurd naar het adres van haar moeder/zus, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig overkomt dat in één van deze documenten dan ook nog wordt vermeld dat zij naar haar zus in Teheran is gevlucht, hetgeen volgens verwerende partij buitensporig lijkt, is niet in overeenstemming met de informatie waarover verwerende partij beschikt. Verzoekende partij stelt dienaangaande nog dat het door velen geweten was dat zij bij haar moeder en kort bij haar zus verbleef en dat het wel degelijk normaal is in Iran dat

convocaties worden betekend aan het werkelijke verblijfsadres. Verzoekende partij toont evenwel niet met andersluidende informatie aan dat de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie onjuist of onvolledig zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat uit de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat verwerende partij, door dit te stellen, de bewijslast die op haar rust onredelijk maakt en dat zij bovendien het voordeel van het vermoeden van onschuld tot het bewijs van het tegendeel moet kunnen genieten. Verzoekende partij oppert eveneens dat verwerende partij niet zomaar zonder enige toelichting kan suggereren dat de stukken die zij heeft voorgelegd, vals zijn. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het noch aan verwerende partij, noch aan de Raad toekomt om te bewijzen dat haar asielrelaas onwaar is en dat de bewijswaarde aan de door een kandidaat-vluchteling bijgebrachte stukken eveneens kan worden ontzegd om andere reden dan de eventuele valsheid ervan. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze uiteenzet waarom aan de door verzoekende partij voorgelegde gerechtelijke documenten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. De opmerking dat uit de landeninformatie daarenboven nog blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, is slechts bijkomstig en leidt er niet toe dat verzoekende partij een onredelijke bewijslast wordt opgelegd.

2.2.11. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 17 en stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 december 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een stuk van de burgerlijke stand neerlegt – althans volgens de inhoud van de gevoegde inventaris – stelt de Raad vast dat dit stuk een fotokopie betreft. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien merkt de Raad op dat dit document niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in deze taal. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document dan ook niet in overweging.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT